

• **Přednášky Bedřicha Kočího o duchovní léčbě**

Nedávno se nám dostaly do rukou namnožené přednášky Bedřicha Kočího o duchovní léčbě. Jelikož jsem toto jméno nikdy neslyšel, přistupoval jsem k nim zprvu opatrně, později však s obrovským nadšením, a když jsem přednášky dočetl, dokázal bych odpřisáhnout, že jsem na toto téma ještě nikdy nic lepšího nečetl.

Naprostu nechápu, jak je možné, že jméno B. Kočího upadlo téměř po sto letech v zapomnění. Jeho názory, a to nejen o duchovním léčení jsou totiž tak nádherné, že z hlediska kvality jen těžko nesou srovnání s názory jeho „slavnějších“ kolegů, jejichž knihy se vydávají po stovkách.

B. Kočí žil v Praze v 1. pol. 20. stol. Pracoval jako známý nakladatel a k duchovní léčbě se dostal „náhodou“. Jednou v cizině onemocněl těžce angínou. Ležel ve velké horečce a situace nebyla pro něj právě příjemná. Najednou si vzpomněl, že se v jedné knize (název není bohužel uveden) dočetl o sebeléčení, a tak jej napadlo, jestli by se nemohl něčeho podobného také odvážit. Připomněl si, že je to možné jen člověku, který je Bohu v upřímné lásce poslušen a začal hned zpytovat své svědomí. Vědom si své hříšnosti, nenalézal však žádného, velkého, těžkého hříchu. Po celý život žil střídavě, pracoval pro rodinu a staral se o ni, nikomu vědomě neublížil a kde jeho síly stačily, snažil se pomoci i druhým. Proto, se svými menšími hříchy, odvážil se spolehnout na velkou milost a lásku Boží, která tolik odpuští, a proto prosil a zároveň doufal, že síla Boží k němu opravdu přijde, posílí jej a uzdraví.

V pevné víře, zbožně soustředěn k Bohu, uvědomil si, že se na nikoho nehněvá, vůči nikomu nemá žádné nenávisti, že se svými blízkými žije v plné harmonii a lásce, že všechno tvorstvo boží upřímně miluje, opakoval si v duchu slova modlitby, kterou znal z oné knihy.

„Všemohoucí a milosrdný Bože - Pane můj, prosím Tě, dovol mi, abych si směl opět uvědomiti, že jsem vyšel z Tvého velikého Ducha, že jsem projevem Tvé lásky, že jsem dítětem Tvým a Ty jsi mým nejlaskavějším Otcem. Ó, prosím Tě, dopřej mi, aby Tvá láska, síla vše uzdravující, vše v život uvádějící a vše při životě udržující, prošla nyní mým tělem, zejména mým nemocným krkem, a já věřím, že jakmile se tak stane, budu úplně zdrav. Proto otvíráš celou bytost svou a prosím Tebe, dej, ať síla lásky Tvé vejde do mne!“

V téže chvíli, leže nehybně se zatajeným dechem, poznal skutečně, že zvláštní, oblažující teplo prochází jeho celým tělem. Teprve po chvíli, aby nerušil příchod ani proudění této uzdravující, posilující vlny lásky Boží, poděkoval Bohu za to, že jeho prosbu vyslyšel:

„Děkuji Ti, dobrotivý Bože - Pane můj, za tu milost, kterou jsi mi právě prokázal a mne láskou svou uzdravil. Věřím, že jsem zdrav - věřím, že jsem zdrav - věřím, že jsem zdrav!“

(Před tímto poděkováním se nesmí uvažovat o tom, zda toto léčení pomohlo či ne. Je naprostu nutné pevně věřit, že léčení mělo žádoucí výsledek, a proto v tomto přesvědčení ihned za uzdravení poděkovat. Pak také toto uzdravení může být skutečně trvalé, ne jen chvilkové!!!)

Když vyslovil tato slova díky, cítil se tak posílen a všech bolestí zbaven, že jej tato zázračná změna přiváděla v úžas.

Poté co se B. Kočí vrátil z ciziny, brzy se mu naskytl okamžik, který přímo žádal, aby se pokusil použít této metody i u osoby jiné. Jeho šestiletá dcera po nesprávně léčeném záškrtu ochrnula na celém těle. Půl roku zůstávala úplným mrzákem a veškeré lékařské zákroky selhávaly. Ještě než se B. Kočí k zákroku odhodlal, na prvním místě si znovu - tak jako při svém prvním pokusu - uvědomoval, zda je hoděn této veliké milosti a smí-li se vůbec něčeho podobného odvážit. Zpytoval své svědomí, nemá-li snad nějaký těžký hřích, který by mu v tom zabraňoval, nebo není-li v jeho duši nějaká zášť proti někomu, která by mohla být překážkou v dosažení dobrého výsledku tohoto, tak odvážného pokusu.

Dítě odnesl na palouček, svlékl jej do naha a položil na tři polštáře vycpané senem. Nejprve nechal na nahé tělíčko svítit slunce a v jeho záři prosil Boha o uzdravení nemocné.

Rekl: **„Pane Ježíši, Ty jsi pravil, že uvěříme-li Tvému učení a vynasnažíme-li se vésti svůj život dle Tvého svatého učení, že o cokoliv požádáme Otce nebeského - dá nám. Věřím, že jedině Ty, Pane, můžeš naše dítě uzdravit. Jen Ty můžeš učinit to, co nemůže učinit žádný lékař. Proto prosím Tebe, smiluj se nad tímto dítětem, prožář je svou Láskou a uzdrav je!“**

Po této prosbě pozoroval, že celé tělíčko děvčátka bylo polito kalným potem. Krupěj vedle krupěje, a to krupěje značné velikosti. V téže chvíli dostal vnuknutí, aby položil ruce na ony orgány těla, které byly ochrnuty a masíroval je.

Jakmile přiložil ruce na tělíčko, pot ihned zmizel. Tento fakt přijal jako znamení, že prosba byla vyslyšena a dítě je zdrávo.

Řekl proto: **„Děvenko moje, víš to, že už jsi zdráva?“**

Otočila k němu hlavičku s nedůvěřivým pohledem.

„Ty musíš věřit, že jsi zdráva, když ti to tatínek řekne. Vstaň a postav se na nožičky!“

Dcerka skutečně vyskočila, postavila se na nožičky, začala rukama mávat a poprvé po půl roce promluvila: **„Opravdu, tatínku, už mne nic nebolí!“**

Přesto trvalo dalších třináct let, než se dostal k dalšímu podobnému léčení a zároveň ke svým proslulým duchovním přednáškám.

Z článku „Pražský divotvorce“ spisovatele Eduarda Štorcha, otištěném v časopise „28. říjen“ ze dne 23. 2. 1925 o Bedřichu K. vyšlo (zkráceno):

„... V našem středu žije podivuhodný muž, B. K., v soukromém zaměstnání známý nakladatel populární literatury. Léčí těžké neduhy trpících lidí jako kdysi Ježíš. Modlí se nad nemocnými, vkládá na ně ruce a hluší slyší, slepí prohlédají, ochrnutí povstávají z lůžek svých a berly odhazují.

Byl jsem ve čtvrtek, 19. t. m. přítomen přednášce, kde p. B. K. referoval o své divotvorné činnosti. Sál Merkuru byl neobyčejně navštíven, lidu namačkáno. Pan K. mluvil prostě, upřímně, bez jakéhokoliv pathosu. Úvodem pravil, že si nepřál, aby byl uveden na veřejnost, ale v jednom deníku bylo nedávno ukázáno na jeho činnost, a tu aby zamezil šíření lichých zpráv a fantastických povídalek, odhodlal se veřejně pověděti, kterak své nemocné léčí.

Přednesená fakta vzbudila úžas. Posлуhači se domnívali, že opravdu žijí v době Kristově, kdy na jeho slovo se otevíraly uši hluchých, oči slepých, klouby ochrnutých.

Od žádného pacienta nepřijme pan K. odměny. Léčí nemocné z lásky k lidem. Překvapující způsob této léčby vzbudil po Praze i jinde veliký zájem. Je to případ neobyčejného člověka, nadaného velikou sugestivní mocí. Odborníci by měli jeho způsob studovati k blahu tisíců trpících. Nelze popírati, že pan K. skutečně vyléčil množství nemocných, s nimiž si dosavadní věda lékařská nevěděla rady. Je tu tedy příležitost k velikému pokroku v lékařství...“

Přednášky Bedřicha K. nezahrnují pouze jeho léčitelské úspěchy, ale je zde uvedena celá řada jeho názorů s léčitelstvím a duchovním životem související. Za pozornost stojí jeho přednášky „Proč jsou lidé nemocní“ (Ženeva 24. - 26. 1. 1931) a „Víra a náboženství“ (Batizovce, Slovensko, 4. 5. 1923).

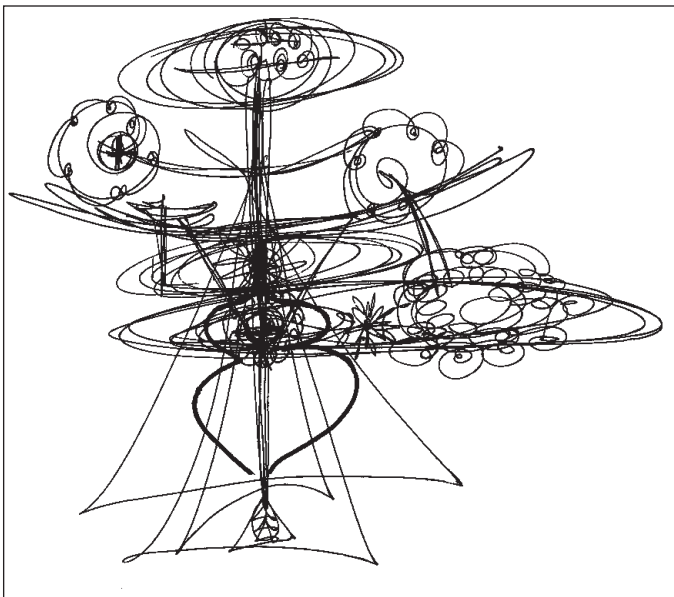
Z první z nich lze zkráceně hlavní příčiny onemocnění shrnout do těchto bodů:

1. Choroby vyvolané zlem
2. Choroby přivolané myšlenkou na nemoc
3. Choroby vzniklé ztrátou víry
4. Choroby vzniklé nesprávným způsobem života, jak hmotného, tak i duchovního
5. Choroby vzniklé ovládnutím bloudících duší
6. Choroby karmické

Po prostudování B. Kočího je jasné, že nepoužíval klasické metody léčení, tj. vlastního magnetismu či jakékoliv jiné, získané energie, ale opravdu té nejvyšší formy léčení, jejímž darem je obdařeno jen velmi málo lidí. Sami máme s touto formou léčení také zkušenosti (viz léčba přes duchovní automatickou kresbu dr. Brzobohatého, o které byla řeč v minulém čísle Občasníku) a je nutno říci, že tato léčba - pokud je nemocnému dovolena - opravdu vypadá jako zázrak. Mnohokrát se nám stalo, kdy člověk, jemuž lékaři dávali max. pár dní života, do druhého dne vstal a byl zdraví!!! Zde je však velmi nutné si uvědomit, že ne všem nemocným se dostane boží milosti uzdravit se. Je-li jim toto dovoleno, měli by od tohoto okamžiku naprosto změnit svůj život!!! Bohužel velmi často se setkáváme s případy, kdy takto vyléčený člověk prohlásí, že to byla „náhoda“, resp. že se lékaři v jeho původní diagnóze zmýlili a jeho život se nijak nezmění... V naprosté většině ani nepoděkují.

Určitě není náhodou, že namnožené přednášky jsme dostali od naší velmi dobré známé, která je touto schopností též obdařena a jejíž výsledky, přestože se léčitelství přímo nevěnuje, jsou také úžasné. Toto jen potvrzuje, že forma duchovního léčitelství prostřednictvím Boží milosti opravdu funguje a do budoucna by se jí mělo věnovat více pozornosti.

Z toho, co jsem od B. Kočího četl, jsem byl tak nadšen, že v příštím roce, bych chtěl některé z jeho přednášek vydat knižně, doplněné o poznatky, ke kterým jsme dospěli za 15 let naší činnosti v Agape. Pokud se nevážou na zmiňované přednášky autorská práva a bude-li na vydání této zcela mimořádné publikace dost peněz, mají se naši čtenáři opravdu na co těšit. A. Červený

Duchovní napojení B. Kočího.

Pro lepší pochopení srovnajte kresbu s kresbami ostatních duchovních velikánů v naší knize „Duchovní vývoj lidstva“.

V každém případě je zde vykreslena vysoká duchovní úroveň vědomí a mimořádné napojení do nejvyšších duchovních sfér. J. Brzobohatá

Cestování

V minulém čísle Občasníku jsem popisoval cyklistickou cestu po Venezuele, kterou jsem absolvoval na přelomu února a března tohoto roku se svým kamarádem Zdeňkem Berkou, bývalým vrcholovým cyklistou. Na konci vyprávění jsem se zmínil o tom, že jsem byl vlastní nepozorností okraden o fotoaparát. Příběh je to natolik zajímavý a poučný, že jej zde uvádím podrobněji.

Schylovalo se již k večeru, když jsme přijeli do malé vesničky na pobřeží Karibského moře. Museli jsme sem odbočit ze silnice, vedoucí kolem pobřeží, a do vesnice, která se nazývala Chirimena, jsme se dostali po pěti kilometrech úzké cesty, která nikam dál již nevedla. Vesnice se rozprostírala podél moře v délce jen asi dvě stě metrů. Našli jsme zde jednu zavřenou restauraci a dva mrňavé obchůdky, kde jsme si nakoupili jídlo k večeři - chleba, rybičky, sýr a pivo. Dokonce jsme si všimli i jedné „ubytovny“, ale tato byla tak ubohá, že nás ani nenapadlo, že bychom ji využili. U písčité pláže jsme totiž narazili na krásné vybetonované a zastřešené místo s betonovými stoly a sedátky. Dokonce zde byl i stánek, kde se podle cedulí dalo koupit nějaké občerstvení, ale tento byl zavřený. Netuším, jestli to bylo z nedostatku turistů (byli jsme zde jediní zahraniční hosté a asi i jediní „přespolní“) nebo díky pokročilé odpolední době, ale místočko na spaní to bylo jako z pohádky. Radovali jsme se, že poprvé za celý pobyt ve Venezuele nemusíme stavět moskytiéru, neboť tak blízko moře komáři většinou nebyvají.